La diàspora | Javier Muñoz | Actualitzat el 31/05/2015 a les 19:47

«Pot arribar el dia en què dirigim el nostre satèl·lit personal des de l'smartphone»

Directora de l'Àrea de Descens de Barrancs de la FEDME (Federación Española de Montaña y Escalada) lamenta "el poc que s'està explotant el potencial del Pallars"

El barranquisme és una de les grans passions de la Laura Samsó. Foto: Laura Samsó

Nascuda a Tremp però criada fins els 10 anys a Tavascan, la Laura Samsó (1973) viu actualment a Puertollano, Ciudad Real. Treballa en el sector aerospacial en temes de satèl·lits d'alta resolució per a la observació de la Terra, alhora que col·labora en diversos projectes internacionals sobre *drones*. Apassionada del barranquisme, avui baixa a la Terra per explicar-nos com es veu el Pallars des de la distància. Perspectiva no li'n falta.

Com s'acaba a Puertollano treballant en satèl·lits d'alta resolució?

Vaig estudiar a Tremp i un cop acabat el COU i feta la selectivitat vaig marxar cap a Barcelona a estudiar Enginyeria a la Salle. La meva primera feina va ser a l'Institut de Geomàtica en temes de fotogrametria i teledetecció, sistemes GPS i inercials. Després vaig passar a Indra Espai, a Barcelona, a través d'una consultora. Tot seguit a una *startup* a Vigo, i d'allí a Puertollano, a l'empresa on actualment treballo en temes de satèl·lits d'alta resolució per a la observació de la Terra. També compagino la meva feina amb accions de voluntariat en organitzacions diverses que tracten temes de muntanya, *drones* i gestió de projectes a nivell nacional i internacional.

Això dels satèl·lits m'ho imagino com un ull que tot ho vigila. Vivim en un 'gran germà'?

Simplificant molt podríem dir que son càmeres de fotos grans que orbiten al voltant de la Terra, generalment a l'alçada del que es coneix com a òrbites LEO (Low Earth Orbit). Els satèl·lits poden fer diferents tipus de fotos amb diferents resolucions. El nostre millor satèl·lit pot obtenir imatges a una resolució de menys d'un metre i el fem servir per a aplicacions civils i de defensa.

Fins a on pot arribar tota aquesta tecnologia?

Doncs pot arribar el dia en que potser tinguem el nostre satèl·lit personal i el puguem comandar des del nostre *smartphone*. Actualment ja hi ha empreses que estan començant a llençar a l'espai constel·lacions senceres de petits satèl·lits per desenvolupar aplicacions per a mòbils, estudi de Big Data, etc. Caldrà veure si comercialment seran rendibles, però s'està innovant a gran velocitat. D'altra banda, hi ha altres problemes que cal solucionar el més aviat possible, com per exemple un accés relativament més assequible a l'espai (els llançaments són cars a dia d'avui), o disposar de dispositius de neteja de brossa espacial. Allà dalt tenim tot un núvol de cossos, que tot i controlats la majoria, suposen un perill constant pels satèl·lits.

Paral·lelament a la teva feina també et dediques als drones, inclús has dut a terme un projecte amb la OTAN.

Sí, el tema dels avions m'ha agradat des de petita. De fet, el meu germà Toni és pilot d'helicòpters, així que potser és quelcom que corre una mica per la sang. Va ser a partir de 2006 que em vaig començar a interessar pel tema dels *drones*. A dia d'avui dono conferències, he escrit articles i en faig recerca. Com bé deies, acabo de co-autoritzar un article sobre l'estat de les regulacions i els principals impediments tecnològics per tal que aquests sistemes puguin "acomodar-se", i finalment integrar-se, a l'espai aeri. M'ha costat esforços, diners i no dedicar tot el temps que hagués volgut a la parella i a la família, però per sort sempre han estat molt comprensius.

Com podrà millorar la nostra vida amb la inclusió de *drones* en el nostre dia a dia?

Doncs m'encanta pensar que en el futur podrà solucionar problemes que la societat té ara mateix o crear noves oportunitats, nou llocs de treball. El mercat està canviant i ens hem d'adaptar a tots els canvis que vagin sortint i tractar que els diferents sistemes aeris siguin complementaris: que on no arribi un satèl·lit hi pugui arribar un *drone*, un HAP o un avió, per exemple.

Algun exemple més visual?

Poden ser clau en operacions de salvament, en situacions arriscades o en agricultura de precisió. Alguna aplicació innovadora i controvertida podria ser la entrega de paquets d'Amazon.

Potser es culpa del cinema, però tanta tecnologia fa una mica de por. Pot tenir efectes negatius?

Pel que fa al futur, està clar que un excés de tecnologia o robòtica fa un mica de por, i si això ho lliguem amb l'auge del que s'anomena "l'Internet de les Coses", realment hi ha opinions per a tots els gustos. Crec que cal ser prudent i pensar en els pros i contres que tots aquests avenços tecnològics comporten i no deixar de pensar mai que som humans i no sempre tot és bo o dolent.

Fora de la tecnologia, la teva gran passió és la muntanya i el barranquisme. Aquí sí que hi tenen molt a veure les arrels pallareses.

Doncs sí, es la meva gran passió. Del 2003 al 2009 vaig estar al Comitè Català de Descens de Barrancs i des del 2013 sóc a la FEDME (Federación Española de Montaña y Escalada) dirigint l'Àrea de Descens Barrancs a nivell nacional i treballant amb la UIAA (International Climbing and

Mountaineering Federation).

La Laura (esquerra) treballa en temes de satèl·lits per a la observació de la Terra. Foto: Ingrid Centurion

El Pallars és per antonomàsia terra de muntanyes i barrancs. Creus que s'està explotant tot el potencial que té en aquest àmbit?

Gens ni mica. Em sap greu veure com, amb el potencial que hi ha al Pallars, no s'està explotant gens. El Pallars ofereix un marc idoni per a la pràctica del barranquisme i del turisme responsable i familiar que aquest podria portar.

No sé si a Puertollano trobaràs millors barrancs que aquí? Pretens quedar-t'hi?

La veritat és que mai saps el futur que t'espera. La vida és anar connectant punts i mai saps on et portaran. La meva idea de lloc ideal és allà on pugui tenir oportunitats a tots els nivells: tant laboral com familiar.

Podries seguir treballant en quelcom tant tecnològic des del Pallars?

Si la empresa em deixés teletreballar de forma habitual i el cost de desplaçament no fos tan elevat, sí que podria.

A què has renunciat per estar fora?

Als amics, a una relació de parella "normal", a la família i a la meva activitat preferida: el barranquisme.

Et penedeixes d'haver marxat?

Sí i no.

Ho tornaries a fer?

Sí, tornaria a marxar però potser amb uns altres plantejaments inicials. Tinc la sort que la família i la meva parella sempre m'han donat suport en totes les decisions que he pres.

Com veus el Pallars des de fora?

Com un lloc al que tornar, en el que sé que tinc les arrels. És una cosa que se sent interiorment.

Què trobes a faltar?

Els amics, la família i la parella.

Amb quina freqüència tornes?

Pujo cada 15 dies més o menys tot i que, segons el mes, és cada 3 setmanes.

És tanta com t'agradaria?

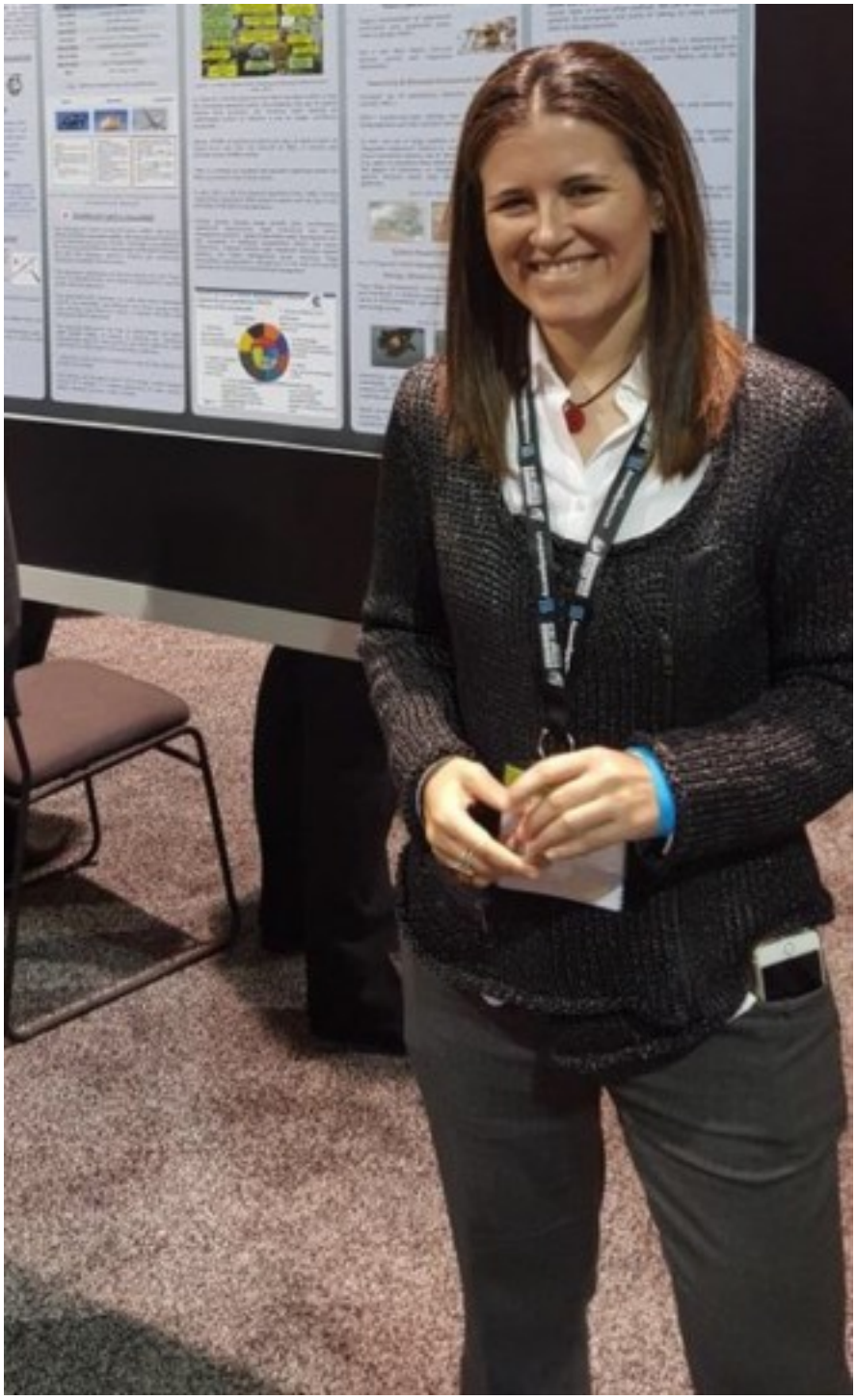
No, m'agradaria poder pujar cada cap de setmana i gaudir més de la família i de la natura als Pirineus.

Què t'ho impedeix?

Sobretot el cost del desplaçament.

Conserves la colla d'amics de la joventut?

Mantinc el contacte amb alguns companys però no tant com voldria perquè al final tothom ha fet la seva. Als que també viuen fora, fa anys que no els veig, tot i que gràcies al Facebook ens hem anat "trobant" i intento quedar amb ells quan vaig per Barcelona o Lleida. Amb els que viuen al Pallars intento quedar quan pujo per Nadal, Setmana Santa o alguna altra data senyalada.

Laura Samsó col·labora en projectes internacionals sobre drones

Els sopars de generació sempre han estat una forma molt pallaresa de retrobar-se amb vells amics. Hi has pogut assistir?

Fa molt que no?

Havies portat als teus amics de fora aquí?

Alguns sí, sobretot aprofitant la meva afició pel descens de barrancs i la muntanya.

Quina percepció creus que tenien del Pallars abans de venir?

Crec s'ho imaginen com un lloc tan rural que no hi podran trobar un bon restaurant o un bon lloc per prendre un cafè.

I un cop hi venen, canvia?

Llavors et confessen que s'esperaven una altra cosa. Deuen pensar que encara anem a cavall (riu).

Com vendries el Pallars als de fora?

Els hi diria que és una destinació perfecta per gaudir de la natura i els esports d'aventura amb amics o família, que pots perdre't en indrets tranquils, menjar bé, etc.

Algun tòpic pallarès pel que et recordin?

Diuen que els del Pallars tenim "caràcter" i que parlem un lleidatà diferent.

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

Per la família o via Internet. Ara també a través de Pallars Digital.

A Puertollano dubto que coneguin el Pallars. Quina referència dones quan et pregunten d'on ets?

Sempre dic que sóc de Tremp, i si veig que arrufen el nas o es queden callats, afegeixo: a prop de Sort, on La Bruixa d'Or. Llavors de seguida saben per on cau.

Et veus tornant?

Mai dic que no perquè penso que la vida dóna moltes voltes. A més, actualment el món canvia molt ràpid i cal adaptar-se, aquesta és la clau.

Què necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Sempre he tingut la sensació que el tren passava de llarg dels dos Pallars. No veig oportunitats per a la gent jove, manquen iniciatives realment bones en l'àmbit esportiu de muntanya (que podria donar sortida a molta de la gent), necessitem inversors i iniciatives noves que atreguin un turisme diferent i de qualitat. Crec que en el fons es tracta de ser més conscients de les possibilitats que tenim a la mà i dur-les a terme.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:
Patates al caliu

Una paraula pallaresa que mantens:
"Cullereta"

Un indret del Pallars:
Dos: el pla de Boavi i el pantà de Sant Antoni

Un pallarès il·lustre:
Pep Coll

Un record:
La meva infantesa a Tavascan: l'abundància de neu, anar a buscar la llet a Cal Cinto, el pi que va plantar el meu pare i que encara és viu, l'esquí cada cap de setmana, banyar-me a les piscines naturals del riu, el pa amb xocolata després de fer els deures, sortir a jugar...

El que més t'agrada:
La muntanya, estar a prop de la família i els amics

El que menys:
Com es queda de buit a l'hivern i que Tremp només sigui un lloc de pas per a la gent que puja a esquiar

Un amic:
No seria just donar-ne un. En tinc varis que han estat claus en diferents etapes de la meva vida: Anna Jussà, Dolors Garcia, Pedro Martín, Antonia Gándara, Tere Elíes...

Un/a professor/a:
Josep Maria Torrent, "el químic"

Una festa major:
En puc donar dos? Tremp i La Pobla de Segur